

Arrest

nr. 95 194 van 15 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat K. BLOMME en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, was gedomicilieerd te Grozny, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. U bent gehuwd met (L.O.) (O.V. 4.918.995) die reeds geruime tijd in België verblijft.

U kende in de eerste plaats problemen in uw herkomstland omwille van uw neven die rebellen bleken te zijn. Uw neef, (D.B.) en (G.A.) hadden vier federale agenten vermoord. Hierna, op 12 februari 2002, werd uw dorp Stariye Atagi werd afgesloten en werd er een zuiveringsactie uitgevoerd. Bakar werd tijdens deze actie vermoord. Aslan werd vrijgekocht. U en uw vader werden door de OMON opgepakt omwille van jullie familieband met Bakar, en mishandeld. Na drie dagen werd u terug vrijgelaten nadat uw tante u vrijkocht.

De broer van Bakar, (D.S.) werd samen met (G.A.) in 2003 of 2004 meegenomen en is sindsdien verdwenen. Bakar, Sajkhan en Aslan waren betrokken geweest in een ontvoering van een Amerikaanse journalist. De derde broer, Ruslan werd eveneens vermoord. Uw andere neef Ismail verdween eveneens tijdens een zuiveringsactie. De vader van Bakar, Sajkhan en Ruslan, uw oom Arbi werd omwille van een bloedwraak, ontstaan nadat Sajkhan een lid van een andere clan vermoord had, in 2002, 2003 of 2004 vermoord.

In 2007 werd uw appartement om een voor u onbekende reden in beslag genomen. U dook sindsdien onder. In 2008 werd u een tweede maal meegenomen, ditmaal naar de ROVD van Shali. U werd gevraagd informant te worden over de activiteiten van uw neven, hoewel u enkel wist dat uw neef Alikhan, nog een andere broer van uw neef Bakar, in het buitenland verbleef. U werd hard geslagen. Opnieuw werd u na drie of vier dagen vrijgelaten nadat er geld gegeven werd. Op 5 mei 2009 werd uw auto tegengehouden en u werd meegenomen door de ROVD van Atchoi-Martan. Ze ondervroegen u met betrekking tot uw neef Alikhan. Gedurende de eerste elf dagen werd u in een voorhechtenis cel gehouden, de resterende zestien dagen verbleef u opgesloten in Grozny. Er werden drugs in uw sokken gepland waarna er een rechtszaak geopend tegen u werd in verband met drugsbezit. U werd vrijgesproken door de rechtbank na betaling van een grote som geld. Op 11 april 2010 stond uw wagen voor een rood licht toen plots twee bebaarde personen u met een pistool dwongen de auto te verlaten. U duwde één van hen opzij en slaagde erin te vluchten. Tot uw vlucht dook u onder bij uw vriend Ali.

Op 11 mei 2010 vertrok u vanuit Grozny via Brest naar Polen. Daar vroeg u op 25 mei 2010 een asiel aan om vervolgens op 23 juni 2010 en 16 november 2010 in respectievelijk Duitsland en België asiel aan te vragen. U werd terugverwezen naar Polen maar keerde niet terug. Op 2 november 2012 werd u tegengehouden door de politie en overgebracht naar het gesloten centrum van Vottem en vervolgens Merksplas met het oog op repatriëring. Op 14 november 2012 vroeg u een tweede maal asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Sinds uw vertrek komen uw belagers nog regelmatig langs bij uw moeder. Een maand geleden werd uw vriend en klasgenoot, Rustam, bij wie u enkele keren in het verleden overnachtte vermoord.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: drie convocaties, medische stukken, uw binnenlands paspoort, een internetdocument en uw huwelijksakte.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest dat u vermoord zal worden bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland omwille van uw problemen naar aanleiding van uw neven die tot de strijders behoren. Daarenboven vreest u een bloedwraak die over uw familie is uitgesproken. U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken, en dit op basis van de volgende redenen

Vooreerst wordt uw vrees voor vervolging in uw herkomstland ernstig ondermijnd door uw lakse houding in verband met het verkrijgen van internationale bescherming. Zo blijkt u een eerste maal asiel aangevraagd te hebben in België op 16 november 2010. Aangezien u hiervoor reeds in Polen asiel had aangevraagd werd uw dossier teruggezonden naar Polen. U keerde echter niet terug. (CGVS p. 10) Nu, het is bijzonder onaannemelijk dat u, gezien de problemen waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden in uw herkomstland, tot 14 november 2012 wacht om voor een tweede maal asiel aan te vragen. Daarenboven blijkt u slechts asiel aangevraagd te hebben nadat u op 2 november 2012 door de politie werd tegengehouden, aangezien u het voorwerp was van een bevel tot verlaten van het grondgebied met inreisverbod uitmaakte, en werd overgebracht naar het gesloten centrum van Vottem en Merksplas, met het oog op repatriatie. Bijgevolg wordt de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees zwaar aangetast. Vooreerst blijkt u pas twee jaar na uw eerste Belgische asielaanvraag voor een

tweede maal asiel aan te vragen. Bovendien wordt vermoed dat u slechts voor een tweede maal asiel aanvraag om zo enige repatriatie te omzeilen. Immers, voor uw aanhouding bleek eveneens dat u op 26 januari 2012 een eerste maal door de politie werd tegengehouden maar dit zonder gevolg. Een tweede maal, op 2 november 2012, werd u echter effectief overgebracht naar een gesloten centrum met het oog op repatriatie. Het is pas na deze laatste aanhouding, en zelfs 12 dagen na deze aanhouding, dat u besluit om asiel aan te vragen. Uw beweerdde actuele vrees voor uw leven wordt bijgevolg ernstig ondermijnd door uw lakse houding in het zoeken naar internationale bescherming. Verwacht kon immers worden dat u, indien u werkelijk vreest voor uw leven bij terugkeer naar de Russische Federatie, een meer resolute en doelgerichte houding zou aannemen in het bekomen van internationale bescherming. Zowel het tijdsverloop tussen beide asielaanvragen als de eigenlijke beweegredenen tot het indienen van deze tweede asielaanvraag tasten bijgevolg de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees ernstig aan.

Vervolgens stelt het Commissariaat-generaal zich ernstige vragen met betrekking tot de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, eerst en vooral omwille van de aard en intensiteit van uw vervolging in relatie tot uw profiel in uw herkomstland. U verklaart dat u niets met de strijders te maken wilde hebben. (CGVS p. 6) Eveneens blijkt uit uw verklaringen niet dat u niet op één of andere manier deze strijders hielp of zelf deel uitmaakte van een dergelijke groep. Gezien dit profiel, gezien het overlijden/aanhouden en verdwijnen van uw neven in de periode 2002- 2004, gezien het feit dat de neef Alikhan in het buitenland zou zijn, is het vreemd dat de autoriteiten u op een dergelijke intensieve en systematische wijze tot op heden vervolgen.

Verder, ter staving van uw verklaringen legt u een document voor waaruit moet blijken dat u officieel gezocht wordt in de Russische Federatie. U kon niet weergeven van welke site dit document kwam waarna het Commissariaat-generaal zelf opzoekingswerk verrichtte. (CGVS p. 13) Dit opsporingsbericht komt van de Russische federale dienst voor controle van drugsverkeer en u blijft gezocht te worden voor het plegen van een misdrijf in verband met artikel 228, 2 van het strafwetboek. Nu, het is vooreerst uiterst opmerkelijk dat de Russische federale diensten u officieel zouden opsporen, opsporingsbericht inclusief onder het mom van drugshandelingen, alleen omdat u een neef zou zijn van enkele, door u verklaarde, strijders. Daarenboven is het opmerkelijk dat u volgens dit bericht gezocht wordt voor drugsfeiten met een strafzaak hieraangaande van 1 april 2010. Deze datum, 1 april 2010, komt niet overeen met enig feit die u vermeldde tijdens uw verklaringen. U stelt dat de autoriteiten zomaar iets schrijven. (CGVS p. 28) Uit andere informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en welke werd gevoegd bij het administratieve dossier, blijkt dat u beschuldigd wordt van zich te verbergen voor een drugscontrole. Omwille van deze tegenstrijdige informatie en omwille van het volledig gebrek aan aanwijzingen over de door u aangebrachte motieven, twijfelt het Commissariaat-generaal bijgevolg ook om deze redenen ernstig aan de door u aangehaalde motieven en vervolgingsfeiten.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal zich vragen in verband met uw houding betreffende uw internationaal paspoort. U stelt immers dat u na de aanslag op uw leven op 11 april 2010 bij uw vriend Ali onderdook. (CGVS p. 23) Echter, op de dag van uw vlucht uit uw herkomstland, 11 mei 2010, gaat u uw paspoort zelf ondertekenen en afhalen bij de balie van de OVIR te Grozny. (CGVS p. 11) De risico's die u neemt om dit document ten eerste aan te vragen - hierdoor duikt uw naam weer op bij de autoriteiten op een moment dat u onderduikt uit vrees voor uw leven -, en vervolgens af te halen, is niet in lijn met de vrees voor uw leven die u verklaart te hebben in uw herkomstland. U stelt dat u op dat moment nog niet officieel in opsporing was. (CGVS p. 28) Deze uitleg is echter niet afdoende voor het Commissariaat-generaal. Op het moment van afgifte van uw internationaal paspoort wist u immers nog niet of u officieel in opsporing was. Zo verklaarde u dit pas te weten in 2011. (CGVS p. 24) Ook had u op basis van uw verklaringen geen enkele reden om dit risico te nemen. U verklaart immers te hebben gereisd met een binnenlands paspoort van uw neef, aangezien u zeker opgepakt zou worden moest u met uw eigen binnenlands paspoort reizen. (CGVS p. 29) Omwille van deze redenen liet u uw binnenlands paspoort achter in Tsjetsjenië. (CGVS p. 29) Anderzijds neemt u dan wel uw internationaal paspoort en rijbewijs mee tijdens uw reis, hetgeen u mogelijks in moeilijkheden zou brengen bij grondige controles. (CGVS p. 29) Gevraagd naar het nut van een internationaal paspoort op uw naam tijdens uw reis, gezien het risico dat u nam om dit document af te halen bij de autoriteiten, stelt u enkel dat u niet weet waarom u dit deed. (CGVS p. 29) Uw uiterst risicovolle houding om, op de dag van uw vlucht, bij de autoriteiten binnen te springen om uw eerder, op uw naam aangevraagd internationaal paspoort af te halen, zonder kennis of u toen officieel gezocht werd en zonder kennelijk nut van de aanvraag van dit paspoort, doet verder afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van de problemen die u verklaart gehad te hebben.

Eveneens moet opgemerkt worden dat ook uw gebrekkige kennis over essentiële onderdelen van uw asielerlaas uw geloofwaardigheid aantast. Zo bleek u amper informatie te bezitten over de bloedwraak waarvan uw familie het slachtoffer geworden was. U stelt dat uw neef Sajkhan iemand vermoord had. (CGVS p. 7) Vooreerst weet u de volledige/officiële naam van het slachtoffer niet. (CGVS

p. 8) Het slachtoffer zou ene Buchay of Buchayev zijn. (CGVS p. 25 en 26) U weet niet van welke familie noch van welke teip of clan het slachtoffer was, hetgeen nochtans cruciale informatie is in het geval van bloedwraak. (CGVS p. 7 en 26) U verklaart dat uw oom in deze context vermoord werd maar u kan niet zeggen wanneer dit gebeurde, enkel dat het 2002 of 2003 of 2004 was. (CGVS p. 7) Later denkt u dat het 2004 was. (CGVS p. 26) Door wie uw oom werd vermoord weet u niet. (CGVS p. 7) In 2004 of 2005 zou er een bloedwraak uitgesproken zijn volgens u, 'door hun mensen'. (CGVS p. 26) Precies door wie of wanneer deze bloedwraak werd uitgesproken kan u niet weergeven. (CGVS p. 26) U zelf was daarenboven doorheen de jaren geen slachtoffer van deze familie. (CGVS p. 27)

Niet alleen blijft u vaag over de bloedwraak, ook kan u bepaalde essentiële informatie betreffende uw arrestaties, uw familieleden en de gevolgen van uw problemen niet weergeven. Zo stelt u een tweede maal aangehouden geweest te zijn in 2008, wanneer kan u niet zeggen, zelfs niet bij benadering. (CGVS p. 17) Betreffende deze aanhouding weet u niet wie het geld voor uw vrijkoop ontving, noch hoeveel er betaald werd. (CGVS p. 18) Ook de vrijkoop na uw arrestatie in mei 2009 is niet geheel duidelijk. Zo stelt u dat een groot bedrag betaald werd, hoe juist weet u niet. (CGVS p. 20) Voor welke rechtbank u moest verschijnen kan u niet zeggen, enkel dat het in Atchoi-Martan was. (CGVS p. 21) Wie de rechter was, kan u zich niet meer herinneren. (CGVS p. 21) Tot slot kan u aangaande uw neef Sajkhan, die in 2003 of 2004 gearresteerd werd, niet zeggen of dit tot zijn dood leidde, dan wel of hij spoorloos verdween (CGVS p. 6) De broer van Sajkhan, Ruslan, werd eveneens vermoord, zijn dood kan u geheel niet situeren in de tijd. (CGVS p. 6) U stelt dat een vriend en klasgenoot Rustam onlangs vermoord werd, volgens u omdat u bij hem enkele keren overnacht had. (CGVS p. 4) Wanneer deze overnachtingen plaatsvonden, weet u niet meer. (CGVS p. 4) Deze vage verklaringen omtrent verschillende essentiële elementen in uw asielrelaas kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden. Zo kan redelijkerwijs verwacht worden dat u elementen betreffende de bloedwraak, één van de redenen van uw vlucht, betreffende uw eigen arrestaties, zoals de wijze waarop u vrijgekomen bent, of essentiële informatie betreffende uw neven, die de oorzaak van uw probleem zijn, kon weergeven, gezien het belang van deze informatie. U echter, blijft vaag over deze incidenten waardoor uw geloofwaardigheid verder aangetast wordt.

Tot slot, in lijn van vorig punt, kunnen de documenten die u voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Zo legt u drie oproepingsbrieven op uw naam neer, ter staving van uw asielrelaas. Echter, u blijkt bijzonder vaag te zijn met betrekking tot de inhoud van deze stukken. U verklaart niet te weten wat er in staat. (CGVS p. 11) U kan niet zeggen of deze drie convocaties dezelfde inhoud hebben, buiten de oproepingsdatum, misschien wel misschien niet. (CGVS p. 11) U weet niet bij wie u opgeroepen werd, noch wat zijn functie is. (CGVS p. 12) In welke hoedanigheid u werd opgeroepen weet u eveneens niet te vertellen. (CGVS p. 12) De derde convocatie stelt volgens u dat u in februari of maart 2012 werd opgeroepen, op de convocatie zelf staat 11 januari 2012. (CGVS p. 11) Ook de wijze waarop deze convocaties tot u kwamen blijkt u niet te weten. U weet niet op welk adres ze toekwamen, ofwel op uw vorig propiska-adres ofwel in uw geboortestad. (CGVS p. 12) Op welke manier ze zijn afgegeven weet u niet, u kan verder ook niet vertellen of iemand moest aftekenen voor ontvangst. (CGVS p. 12) Wederom doet uw gebrek aan kennis betreffende de inhoud van dergelijke belangrijke stukken, die u vitale informatie betreffende uw belagers en problemen konden verschaffen, twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

Uw binnenlands paspoort, dat u liet overkomen uit Tsjetsjenië, bewijst op voldoende wijze uw identiteit hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. Uw huwelijksakte, die u eveneens na het gehoor opstuurde, stelt vast dat u gehuwd bent. Echter, opmerkelijk blijkt uw huwelijk geregistreerd te zijn op 17 januari 2012 te Grozny. U zat volgens uw verklaringen op dat moment in België. Daarenboven stelt het Commissariaat-generaal zich vragen bij de nood die u had om uw huwelijk in Grozny, de stad waar u vervolgd werd, te registreren. Niet alleen vestigt u hierdoor opnieuw de aandacht van de autoriteiten op uw bestaan, daarenboven onthult u met wie u huwde, hetgeen tot mogelijke problemen voor de familie en vrienden van uw vrouw in Kirgizië of elders, zou kunnen leiden. Uw medische stukken betreffen enkel de uitslag van uw medische testen. Zij zijn geen bewijs van de problemen die u verklaarde gekend te hebben in uw herkomstland.

U werd ook gevraagd om bepaalde documenten die u in uw bezit zou hebben, zoals documenten in verband met de rechtszaak in 2009 waarbij u van drugsbezit werd beschuldigd, over te maken aan het Commissariaat-generaal. (CGVS p. 21) Tot op heden heeft u desbetreffende documenten niet overgemaakt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van

strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Ter volledigheid wenst het Commissariaat-generaal nog op te merken dat uw vrouw, Liverko Oksana (O.V. 4.918.995) op 17 januari 2000 een asielaanvraag in België indiende. Haar asielaanvraag werd geweigerd.

Bijgevolg dient er op basis van de voornoemde redenen besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending in van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker verwijst naar de procedureregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en naar rechtspraak van de Raad van State.

Verzoeker poneert dat (zie het verzoekschrift, p. 3) *"Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen."*

Verzoeker werpt op dat er in casu geen enkele feitenvinding is gebeurd daar waar de commissaris-generaal zich volgens hem heeft beperkt tot een stereotiepe motivering.

Verzoeker stelt vast dat de commissaris-generaal niets heeft onderzocht en daarentegen op zoek is gegaan naar elementen om doelbewust de asielaanvraag te kunnen afwijzen.

Verzoeker wijst er voorts op dat het niet kan dat de commissaris-generaal geen onderzoek heeft verricht naar de personen die hij tijdens zijn verklaringen heeft genoemd en die hij in het verzoekschrift citeert.

Verzoeker meent dat het een constante is in de handelwijze in de beslissingen van de commissaris-generaal dat eerst verwezen wordt naar de toestand in "Tjetjenië (sic)" - die verbeterd zou zijn -, en dat de kandidaat-vluchteling vergeleken wordt met een "model-vluchteling".

Verzoeker benadrukt echter dat er in zijn land van herkomst andere gebruiken gelden dan in het onthaalland en dat niet elke vluchteling vergeleken kan worden met het profiel van "model-vluchteling" zoals eenzijdig is opgesteld door de commissaris-generaal. Verzoeker voegt hieraan toe dat deze handelwijze een schending uitmaakt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker benadrukt dat elke aanvraag individueel dient onderzocht te worden.

Verzoeker stelt dat ingevolge de Dublin II-verordening de ontvangende staat pas na 18 maanden bevoegd wordt, en voordien niet, voordien was Duitsland bevoegd. Verzoeker kon niet vroeger een aanvraag indienen in België omdat België niet bevoegd was.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, alsook de schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

De tegen hem opgeworpen elementen aanvaardt hij niet; hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat hij *"uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten"* (zie het verzoekschrift, p. 7).

Verzoeker laat gelden dat door de commissaris-generaal (zie p. 7) *"geen enkele tegenstrijdigheid kon aangetroffen worden en alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten"*.

Hij benadrukt vervolgens dat het een *"essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden"*.

Het vastgestelde gebrek aan interesse en aan kennis wijt verzoeker aan de situatie in zijn land van herkomst waar zeer weinig personen te vertrouwen zijn en men zich al verdacht maakt door vragen te stellen.

Hij legt ook uit dat hij in de eerste plaats geïnteresseerd was om zichzelf in veiligheid te brengen, eerder dan informatie en bewijzen te verzamelen.

Verzoeker werpt tevens een schending op van de artikelen 3 en 5 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij roept opnieuw de schending in van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en de rechten van verdediging.

Verzoeker geeft een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en merkt op dat de bestreden beslissing niet adequaat is gemotiveerd. Hij benadrukt dat in “*Tjetjenië (sic)*” tot op heden verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen voorkomen. Verzoeker wijst er dan ook op dat de situatie in “*Tjetjenië (sic)*” steeds minder veilig is daar de gevechtshandelingen toegenomen zijn in omvang en in intensiteit; in dergelijke context is verzoekers leven ten zeerste in gevaar.

Verzoeker verwijst voorts naar de rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen ten aanzien van personen uit “*Tjetjenië (sic)*” en naburige republieken die stelde dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolgung.

Verder verwijst verzoeker naar de actuele situatie, gekenmerkt door ontvoeringen en verdwijningen, en stelt dat men in deze omstandigheden elke aanvraag van een vluchteling uit “*Tjetjenië (sic)*” grondig moet onderzoeken.

Tot slot werpt verzoeker op dat van hem niet kan verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt bewijst, terwijl van de overheid wel mag verwacht worden dat deze de nodige onderzoeken uitvoert in plaats van zomaar over te gaan tot het nemen van een negatieve beslissing.

Verzoeker voert in een vierde middel een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het “fair-play”- beginsel.

Verzoeker werpt op dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Volgens verzoeker werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit “*Tjetjenië (sic)*”. Verzoeker meent dat de situatie in “*Tjetjenië (sic)*” in concreto diende te worden beoordeeld en benadrukt dat het niet kan dat hij wordt teruggestuurd naar een land waar ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijken zijn, praktijken die trouwens uitgaan van de overheid. Naar verzoekers mening is het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoonde dat hij persoonlijk wordt geviséerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon.

Tot slot verwijst verzoeker hierbij naar “*recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*”.

Verzoeker werpt een schending op van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 juncto 13 EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker merkt hier op dat er niet getwijfeld wordt aan zijn afkomst en herkomst uit “*Tjetjenië (sic)*”. Hij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan. Verzoeker merkt nogmaals op dat is aangetoond dat de situatie in “*Tjetjenië (sic)*” er één is van willekeurig geweld.

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoeker van te vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet én van artikel 3 EVRM, juncto artikel 13 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM of naar de persoonlijke situatie van verzoeker.

2.2. De vier aangevoerde middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). De Raad hoeft niet op ieder argument in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop de uitspraak is gesteund. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De Raad merkt vooreerst op dat een aangevoerde schending van “*beginselen behoorlijk bestuur*” als middelonderdeel onontvankelijk is. Verzoeker laat immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoekende partij er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Aangaande de opgeworpen schending van de rechten van verdediging, wijst de Raad erop dat er reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat aldus geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Waar verzoeker argumenteert dat het “fair play”-beginsel geschonden werd, merkt de Raad op dat dit beginsel inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht moet nemen.

Het beginsel van de “fair play” is bovendien maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid.

Verzoeker toont in casu echter niet aan dat de commissaris-generaal zich niet onpartijdig zou hebben opgesteld noch oneerlijk zou zijn geweest in het nemen van zijn beslissing, noch dat er sprake is van moedwilligheid.

Het beginsel van de “fair play” is aldus niet geschonden.

De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder: EHRM) bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing en onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

Wat betreft een schending van artikel 5 EVRM wordt benadrukt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van het Verdrag

van Genève en de toekenning van de subsidiaire bescherming. De schending van artikel 5 van het EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd daar de Raad, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling (RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

Aangaande de ingeroepen schending van artikel 13 EVRM verzuimt verzoeker uiteen te zetten op welke wijze hij dit artikel geschonden acht.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden.

Verzoeker laat aldus na aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing in casu de aangehaalde rechtsregel schendt, derhalve is dit middelonderdeel onontvankelijk.

2.6. De opmerkingen van verzoeker over de gebrekkige feitenvinding van de commissaris-generaal en het gebrek aan onderzoek, onder andere naar de personen die verzoeker bij naam heeft genoemd, worden niet aangenomen.

De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekers bewering dat *“Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen”* kan niet worden aangenomen.

De Raad herhaalt dat een asielzoeker de waarheid moet vertellen en wijst erop indien een asielrelaas ongeloofwaardig is, er geen reden is om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker schetst in zijn verzoekschrift meerdere keren de situatie in *“Tjetjenië (sic)”*. Een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Betreffende verzoekers stelling dat niet elke vluchteling vergeleken kan worden met het profiel van *“model-vluchteling”*, wijst de Raad erop dat het verzoeker is die moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is, dat hij een poging moet ondernemen om het relaas te staven en dat hij de waarheid dient te vertellen. Ook verzoekers bewering dat de door de commissaris-generaal gehanteerde vergelijking met een *“model-vluchteling”*, niet strookt met het principe dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht, wordt niet gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoeker omstandig op individuele wijze heeft onderzocht.

Bovendien sluit de vereiste van de individuele beoordeling niet uit dat de commissaris-generaal zich verplicht ziet te verwijzen naar de algemene situatie in Tsjetsjenië die volgens zijn opzoekingen en bevindingen op dat ogenblik geldt.

Verzoekers handelwijze nadat hij een asielaanvraag indiende is niet te verzoenen met de voorgehouden vrees voor vervolging. De verwijzing naar de Dublin II-verordening kan niet aangenomen worden daar verzoeker geen afdoende reden geeft waarom hij zijn initieel in Polen aangevatte asielprocedure niet verder zette; hij brengt in het verzoekschrift geen dienstige reden bij inzake het niet verder zetten van deze procedure in Polen. Daarenboven dateert verzoekers onderhavige tweede asielaanvraag van twee

weken na zijn arrestatie in België, dergelijke houding is evenmin te rijmen met een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Tevens voert verzoeker geen verweer inzake de omstandige motivering (i) dat hij niet het profiel heeft ingevolge hetwelk de autoriteiten hem op intensieve en systematische wijze zouden vervolgen (ii) dat het bijgebrachte document en de opzoeken die werden gedaan leiden tot tegenstrijdige informatie en een gebrek aan aanwijzingen over de naar voor gebrachte motieven (iii) omtrent zijn risicovolle houding teneinde een paspoort te bekomen (iv) inzake de gebrekkige kennis over essentiële onderdelen van het asielrelaas, te dezen over de bloedwraak waarvan zijn familie het slachtoffer zou zijn en zijn arrestaties, deze van zijn familieleden (v) aangaande de vaagheid van zijn verklaringen over de bijgebrachte documenten (vi) de registratie van zijn huwelijk in Grozny in januari 2012. Voormelde onderdelen van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent, en worden, aangezien ze niet dienstig worden weerlegd, door de Raad tot de zijne gemaakt. Verzoekers verwijzing naar de cultuur in zijn land van herkomst kan inzake de voormelde essentiële elementen van zijn relaas niet worden aangenomen.

De Raad hoeft niet op ieder argument in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop de uitspraak is gesteund.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Waar verzoeker aanvoert dat *“geenszins correct gemotiveerd [wordt] waarom verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tjetjenië, (...)”* blijkt uit de bestreden beslissing echter duidelijk dat de situatie in Tsjetsjenië werd onderzocht in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die bij het administratief dossier is gevoegd, concludeert de commissaris-generaal terecht dat de situatie er actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers bewering dat er geen enkel onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië, zijn stelling dat het niet noodzakelijk is dat hij aantoonde dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met persoonlijke omstandigheden en zijn verwijzing naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*, kan gelet op wat wordt aangehaald in de bestreden beslissing, niet worden aangenomen.

Waar verzoeker de penibele situatie in Tsjetsjenië benadrukt en verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 waaruit zou blijken dat het reeds voldoende is om een algemeen risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal wel degelijk heeft onderzocht of verzoeker een risico op een mensonterende behandeling zou ondergaan bij terugkeer naar zijn land van herkomst, en dit ongeacht de geloofwaardigheid of de gegrondheid van zijn asielrelaas, in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt verder geen documenten aan die de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt zou kunnen weerleggen.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS